

סנדר־פון נזירא פרישא, אתעטרא בעטרוי גליפין, רשימאן באתוון דאקרי גלגולא דחד ותרין ותלת ארבע וחמש ושית, ואינון אתוון אי"ק בכ"ר גל"ש דמ"ת הנ"ך וכו'.

סנדר־פון הנזיר הפרוש מתעטר בעטרוותיו החקוקות, רשומות באותיות שנקראות גלגול של אחת ושתיים ושלש וארבע וחמש ושש, והן אותיות אי"ק בכ"ר גל"ש דמ"ת הנ"ך וכו'.

בדין בוא"ל, רב אסוון דאקרי רפאל, (במדבר יב) אל נא רפא נא, בעותא דקאמר מהימנא דמארוי, ואתר דא אפי למריים. נ"א נ"א הוא בוא"ל, באתוון רשימאן דאל"ף דל"ת נו"ן יו"ד. בי"ת וא"ו אל"ף למ"ד, דא הוא בוא"ל. האי רב אסוון אפי לכלהו אוכלוסי, ומעבר מנייהו זיוא דחשוכא, דההו מקרבא גבייהו שאר יומי.

ואז בוא"ל, גדול הרופאים שנקרא רפאל, (במדבר יב) אל נא רפא נא, הבקשה שאמר הנאמן של אדונו, ובמקום הזה רפא את מרים. נ"א נ"א הוא בוא"ל, באותיות רשומות של אל"ף דל"ת נו"ן יו"ד. בי"ת וא"ו אל"ף למ"ד, זהו בוא"ל. גדול הרופאים הזה מרפא את כל האוכלוסים, ומעבר מהם את זיו החשף, שאר הקמים היו מקרבים להם.

בההיא שעתא מתערי תרין רוחין עילאין, חד מסטרא דאור וחד מסטרא דחשף. ואינון מיכאל גבריאל, מתגלפאן לשתיין רבוא אוכלוסיין, דשלטן בההוא ליליא. ואתעתדן חד לימינא וחד לשמאלא, לכל חד וחד פתורי אתתקנן. בתר דאתחזוין כל פתורי דלתתא בהיכלא ידיעא.

באותה השעה מתעוררות שתי רוחות עליונות, אחת מצד האור, ואחת מצד החשף, והם מיכאל גבריאל, מחקקים לששים רבוא אוכלוסים, ששולטים באותו הלילה, ונועדים אחד לימין לאחד לשמאל, לכל אחד ואחד שלחנות מתקנים, אחר שנראים כל השלחנות למטה בהיכל ידוע. כל האוכלוסים שלמעלה יש להם מקומות נפרדים בלילה הזה, וכל אחד ואחד נכבד וגדול במקומו על כל שאר הצבאות שלו, ואותם הצבאות ממנים תחת ידו. מאותם הצבאות נפרדים שני עליונים שבהם, ונוטלים שלחן אחד מימין ואחד משמאל, וכל שלחן שלא נקרב בין שני אלה, אינו שלחן שבת, ואינו שלחן שלפני הפלך הקדוש.

כל אוכלוסיין דלעילא, אית לון דוכתיין פרישן בהאי ליליא. וכל חד רב ויקירא בדוכתייה, על כל שאר חילוי, ואינון חיילין ממנן תחות ידוי. מאינון חילוי, מתפרשן תרין עילאין די בהו, ונטלי פתורא חד מימינא וחד משמאלא, וכל פתורא דלא אתקרב בין תרין אליון, לאו איהו פתורא דשפתא, ולא איהו פתורא דקמי מלפא קדישא.

וכד אינון אתתא ובעלה בחדווה, פדין ההוא פתורא מתעטרא. פד אתקריב ההוא פתורא, בשית נהמי דההוא מנא בההוא סטרא. ושית נהמי דההוא מנא בהאי סטרא. דא איהו פתורא דמתעטרא בעטרוי.

וכשאשה ובעלה בשמחה, אז אותו שלחן מתעטר. פשנקרב אותו השלחן בששה לחמים של אותו הפן באותו הצד, וששה זהו השלחן שמתעטר בעטרוותיו.

לחמים של אותו הפן בצד הזה -

אינון תרין דנטלין פתורא, אצטריכו לנטרא
 פתורא, דלא יתערבו נהמי שית דהאי
 סטרא, ושית דהאי סטרא. כיון דהאי פתורא,
 אתקריב קמי ההוא רב ועילאה מינייהו, כדין
 נטיל חד מהאי סטרא, וחד מהאי סטרא, וקא
 מברכא עלייהו. כל חד אמר לאוכלוסין, (יחזקאל
 מא כב) זה השולחן אשר לפני ה'. הכין ז"ה
 תרין עשר.

על כל פתורא ופתורא, אתמנן תלת סרכין,
 ורוחא עילאה עלייהו, וההוא רוחא חדי
 ביהוא חדוה, והוא אוריאל. ועם כל
 אוכלוסין (דף ט ע"א) דיליה אזיל, על כל אינון
 פתורין.

ושתין ממנן, טעמין טעמא על כל חד וחד,
 ואומר המוציא, ומברך להקדוש ברוך
 הוא. ומאן דטעים בתיאובתא, הכי איתוסף
 חילא בתיאובתא עילאה. ההוא רוחא דקא
 שלטא עלייהו, (שתין אוכלוסין דקא מסדרן פתורין בההוא ליליא
 ההוא רוחא דקא שלטא עלייהו. בנ"א ל"ג) שפלקא נהירו
 בחדוה.

והא חזי, פדוגמא דאינון מלאכים, דאינון
 שדין יהודאין, דאכלין בדוגמא דבר נש.
 כף אית אתרנין עילאה לעילא לעילא, ואינון
 אכלין ושתין מאור דשכינתא דאינון נהנין.
 ודא הוא דאמרו, צדיקים יושבין ועטרותיהם
 בראשיהן, ונהנין מאור השכינה. ודא האכילה
 ודאית.

חד את נהיר לעילא לעילא, ואיהי את י'. האי
 את נהיר, ואנהיר כל אוכלוסין, ואיהי לא
 ידיע, ולא אתגלייא. תחות האי, אתנהרן חמש
 אתוון, ופרישן על פלהו אוכלוסין, ואינון
 אלהיים. אתגלגלא את א', ושריאי על
 אוכלסא חד. וכן כולם.

אותם השנים שנוטלים את
 השלחן, צריכים לשמר את
 השלחן, שלא יתערבו ששת
 הלחמים של הצד הזה ושש של
 הצד הזה. כיון שהשלחן הזה
 נקרב לפני אותו גדול ועליון
 מהם, אז נוטל אחד מצד זה ואחד
 מצד זה, ומברך עליהם. כל אחד
 אומר לאוכלוסין, (יחזקאל מא) זה
 השלחן אשר לפני ה'. הכין ז"ה
 שנים עשר.

על כל שלחן ושלחן התמנו
 שלשה שרים, ורוח עליונה
 עליהם, ואותה הרוח שמחה
 באותה שמחה, והוא אוריאל.
 והולך עם כל אוכלוסין, על כל
 אותם השלחנות.

ששים ממנים טועמים טעם של
 כל אחד ואחד, ואומר המוציא,
 ומברך את הקדוש ברוך הוא. ומי
 שטועם בתאוה, כף נוסף כח
 בתשוקה שלמעלה. אותה הרוח
 השולטת עליהם, (ששים אוכלוסים
 שבשמשדרים שלחנות באותו לילה, אותה הרוח
 ששולטת עליהם) שמעלה את האור
 בשמחה.

ובא ראה, כדגמת אותם
 המלאכים, שהם שדים יהודים,
 שאוכלים בדגמתו של בן אדם,
 כף יש אחרים עליונה למעלה
 למעלה, והם אוכלים ושותים
 מאור השכינה שהם נהנים. וזהו
 שאמרו צדיקים יושבים
 ועטרותיהם בראשיהם ונהנים
 מאור השכינה, וזו האכילה
 הנדאית.

אות אחת מאירה למעלה
 למעלה, והיא האות י'. האות הזו
 מאירה, ומאירה כל האוכלוסים,
 והיא אינה ידועה, ולא התגלתה.
 פחת זו מאירות חמש אותיות,
 ופרושות על כל האוכלוסים, והם
 אלהיים. מתגלגלת האות א'
 ושורה על כל מחנה אחד, וכן
 כלם.

ובא ראה, ביום הזה של השבת צריך האדם לשמח ביום ובלילה, וצריך להתקין שלחן, ויעשה שמחה לעליונים ולתחתונים.

ובא ראה, כשפא אדם מבית הפנסת, הולכים עמו מלאכים קדושים מצד זה, ומלאכים מצד זה, והשכינה על כלם, פאם על הפנים. ובשעה הזו (תהלים צא ז-י) יפל מצדך אלף ורובה מימינך וגו', רק בעיניך תביט וגו', כי אתה ה' מחסי וגו', לא תאנה רעה אליך רעה וגו'.

כך זה, אם האיש יבנס לביתו בשמחה ויקבל אורחים בשמחה. וכשפאה השכינה והמלאכים, ויראו נר מאיר ושלחן מתקן, ואיש ואשתו בשמחה - בשעה הזו אומרת השכינה: זה שלי הוא! (ישעיה מט) ישראל אשר בך אתפאר.

ואם לא - השכינה הולכת, ועמה המלאכים, ויבא יצר הרע עם צבאותיו, ומתחברים עמם, ויאמר: זה שלי הוא, ומהצבאות שלי! ומיד שורה עליו ומטמאתו, ויסתלק י"ה מן איש ואשה, וישאר אש עם אש. ומאכלו טמא. ועל זה (משלי כג) ואל תתאו למטעמותיו של רע עין. ודאי ששלחנו היא מלאה קי"א צוא"ה. ואין צואה אלא יצר הרע, שהוא טמא.

ועל זה הבא לטהר מסייעים אותו. בא לטמא פותחים לו. ובא תראה, מלאכים קדושים ומלאכים טמאים הולכים עם אדם בכל מקום שהוא. אם אדם הוא צדיק, מתחברים לו מלאכים קדושים, וישמרו אותו בכל מקום שהוא. והוא שכתוב (תהלים צא) כי מלאכיו יצוה לך לשמרך בכל דרכיך.

ותא חזי, ביומא דא דשבתא, בעי בר נש למחדי ביממא ובליליא, ובעי לתקנא פתורא, ויעביד חידו לעילאין ותפאין.

ותא חזי, כד אתי בר נש מבי פנישתא, יהכון עמיה מלאכין קדישין מהאי גיסא, ומלאכין מהאי גיסא, ושכינתא על בלהון, פאימא על בנין. ובהאי שעתא, (תהלים צא ז-י) יפל מצדך אלף ורובה מימינך וגו', רק בעיניך תביט וגו', כי אתה ה' מחסי וגו', לא תאנה רעה וגו'.

כך דא, אם איניש יעול לביתיה בחדווא, ויקבל אושפיזין בחדווא. וכד אתי שכינתא ומלאכין, ויחזו שרגא נהרא, ופתורא מתתקנא, ואיניש ואיתתיה בחדוה, בהאי שעתא שכינתא אמרת, זה שלי הוא, (ישעיה מט) ישראל אשר בך אתפאר. (דף ט ע"א).

ואם לאו, שכינתא אזלת, ומלאכין עמה, וייתי יצר הרע עם חיליה, ואתחברו עמהון, ויאמר זה שלי הוא, ומן חיילין דילי. ומיד שורה עליו ומטמאתו, ויסתלק י"ה, מן איש ואשה, וישתאר אש עם אש. ומאכלו טמא. ועל דא, (משלי כג ו) ואל תתאו למטעמותיו של רע עין. ודאי פתורא דיליה היא מלאה קי"א צוא"ה. ואין צואה, אלא יצר הרע, שהוא טמא.

ועל דא הבא ליטהר מסייעין אותו. בא לטמא פתחין לו. ותא חזי, מלאכין קדישין ומלאכין מסאבין, אזלין עם בר נש בכל אתר דאזיל. אם בר נש זכאה הוא, אזדווגו ליה מלאכין קדישין, וינטרון ליה בכל אתרא דאזיל, הדא הוא דכתיב, (תהלים צא יא) כי מלאכיו יצוה לך לשמרך בכל דרכיך.